

Arrest

**nr. 334 382 van 16 oktober 2025
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. EL JANATI
Rue Lucien Defays 24-26
4800 VERVIERS**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse origine te zijn, op 12 mei 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 25 maart 2025 tot verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juni 2025 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 8 juli 2025.

Gelet op de beschikking van 12 augustus 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 september 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat N. EL JANATI verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché M. DEHANDSCHUTTER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de ontvankelijkheid

1.1. Overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen bij beschikking van 26 juni 2025 de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In deze beschikking werd er onder meer op gewezen dat uit gegevens verstrekt door de verwerende partij, zijnde een bericht afkomstig van de Duitse Dublin-diensten op datum van 25 maart 2025, is gebleken dat verzoeker op 23 januari 2025 vrijwillig is teruggekeerd naar Duitsland en een transferprocedure aldus niet meer nodig is. Op grond van onder meer deze vaststelling werd zijn belang in twijfel getrokken.

1.2. Verzoeker richt op 8 juli 2025 een schrijven aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), waarin hij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoeker kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (hij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer hij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dat, voor zover in dit verzoek meer wordt aangevoerd dan dat, hiermee geen rekening moet worden gehouden omdat het niet de vorm kan aannemen van een bijkomende memorie waarop de Raad dient te antwoorden (cf. RvS 22 november 2018, nr. 13.065 (c)). Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe verzoeker ter terechtzitting de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesesmemorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

1.3. In het proces-verbaal van terechtzitting van 4 september 2025 staat het volgende vermeld:

“De voorzitter verwijst naar de gronden van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord [...]. Voor wat betreft de tweede grond – met name een gebrek aan belang wegens een vrijwillige terugkeer naar de verantwoordelijke Dublinstaat Duitsland – stelt verzoeker dat hij het belang bij zijn beroep behoudt: vooreerst kan er discussie bestaan over het ‘vrijwillig’ karakter van zijn terugkeer naar Duitsland en bovendien heeft hij zich onmiddellijk na deze terugkeer opnieuw naar België begeven en verblijft hij thans in dit land. Verweerder wijst erop dat verzoeker zich niet opnieuw bij zijn diensten heeft aangemeld, zodat hij niet beschikt over de nodige gegevens om een eventuele terugkeer vanuit Duitsland naar België in januari 2025 te kunnen bevestigen. Finaal repliceert verzoeker hierop enkel: “U zal erover oordelen.”

1.4. In het administratief dossier bevindt zich geen enkel stuk waaruit blijkt dat verzoeker gedwongen zou zijn overgedragen aan de Duitse autoriteiten. Verzoeker brengt ook geen bewijs aan van het tegendeel. Met het louter in vraag stellen van het vrijwillig karakter van zijn terugkeer naar Duitsland kan verzoeker het in de bestreden beschikking vermelde stuk van de Duitse autoriteiten van 25 maart 2025 niet aan het wankelen brengen, waarin uitdrukkelijk vermeld staat dat verzoeker “[...] travelled independently [...]” (reisde op eigen houtje naar Duitsland). De inhoud van de voormelde beschikking blijft dan ook overeenkomstig op dit punt. Dat verzoeker zou zijn teruggekeerd naar België is niet meer dan een bloot betoog en zelfs indien dit het geval zou zijn, doet dit geen afbreuk aan de vaststelling dat hij vrijwillig naar de verantwoordelijke lidstaat is gegaan. Eenmaal een beslissing tot overdracht, die door de bestreden beslissing verlengd werd, vrijwillig is uitgevoerd kan ze ook niet meer worden aangewend door verweerder om verzoeker nogmaals over te dragen aan Duitsland.

Het beroep is derhalve onontvankelijk wegens een gebrek aan actueel belang.

2. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemde-lingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien oktober tweeduizend vijftientig door:

M. EKKA,

kamervoorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA